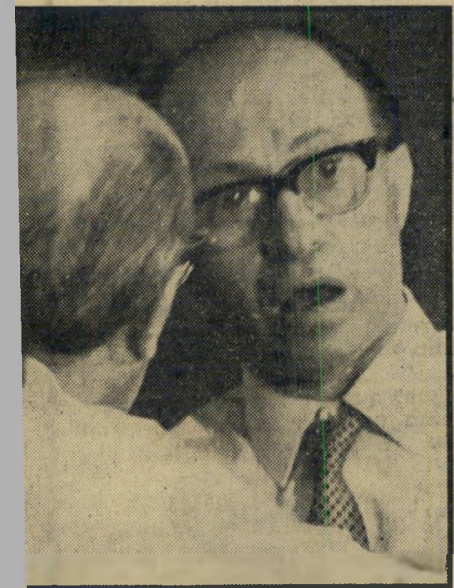
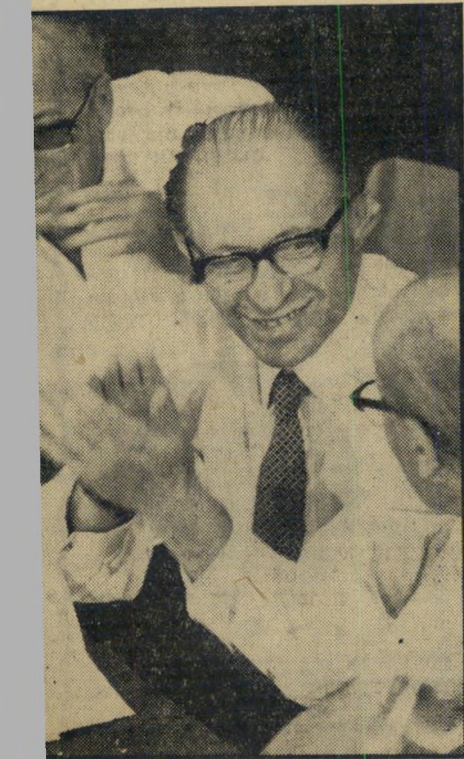

מנחם בגין — האיש שניצח

נדהם לשמוע מפי יוסף ספיר את עמדת הליברלים — חוגג את ניצחונה בחיור — ומחיאת כפיים צוהלת

במדינה

(המשך בעמוד 14)

על תפניתו המהירה, התרגש אסין: מנחם בגין הוביל, באופן בלתי-רצוני, את המרד נגד תוכנית רוג'רס, אותה הגויר כחורבן המדינה.

תמיר נבהל, בצדק. תנועת-מרד כזאת של בגין היתה עלולה לחסל לחלוטין את שרר די התמיכה הציבורית במרכז החופשי, הבאה כולה ממחנה הסיפוח.

כלי להתמהמה, ביצע תמיר את תפניתו השנייה תוך שבועיים: הוא נאם שוב מעל דוכן הכנסת, בלהט לאומי, תבע לדחות את תוכנית רוג'רס מכל וכל.

עיחנות

האיש שלא

הלך בתלם

הידיעה שהופצה על-ידי סוכנויות הידיעות הבינלאומיות מגרמניה, הדהימה את ממשלת-ישראל. הסוכנויות ציטטו את ה"שבוועון הגרמני שטרן" בו התפרסם ראיון עם מפקד חיל-האוויר הישראלי, האלוף מר-דכי הוד. בין השאר נאמר בשטרן בשמו של הוד כי "נסתר עם הסובייטים יותר טוב מאשר עם המצרים".

בשבוע בו קיבלה ישראל על עצמה, לפי עצת האמריקאים, לא להתגרות עוד ברוב סים בהכרזות, ולא לגפח עוד את ענין המעורבות הסובייטית במצרים, באותו שבוע בו ניתנה הוראה לפקידים הבכירים לא לצאת עוד בהכרזות נגד הרוסים, נפ-לה הציטטה של הוד כפח בנוזן על מדורה שנחלה כבו.

העובדה שדבריו של הוד נאמרו זמן רב לפני שפורסמו בעיתון, ושלא היו שונים במהותם מהדברים שאמר לעיתונאים ב"ש-ראל ערב יום חיל-האוויר, לא שניתנה הכרזה כזאת בעיתון נפוץ ומהימן כמו שטרן יכולה להיראות כהיתגרות בסוב-ייטים.

כדי לכבות את הדליקה הוזעק המנגנון הממשלתי כולו. הוא יצא לדרוס את מקור הידיעה בשטרן — את כתבו של השטרן בישראל, אורי דן, המשמש גם כפרשן די צבאי של מערב.

מישטר בולשביקי. במשך שבוע שלם נדמה היה כי אורי דן הוא אויב העם, או לפחות האשם הישיר במעורבות הסובייטית במצרים.

דובר צה"ל שהתקשר עם אורי דן קיבל ממנו הצהרה כי הראיון עם מרדכי הוד לא התקיים כלל. הדובר עצמו הפיץ את ההכחשה בעיתונות הישראלית, שנתנה לה מקום בולט. מאמרים בעיתוני המערך תב-עו לערוך חקירה ממצה בפרשה. קולי-ישראל מצא לנכון להקיש שידור מיוחד במיסגרת התוכנית היום הזה לכתבה ב-שטרן.

קול-ישראל התקשר עם עורך התוך ה"ראשי של השבוועון הגרמני, שהצהיר כי אורי דן מוכר לו ככתב מהימן ביותר ואין הוא מטיל ספק בחומר שהוא שלח לו. יחד עם זאת טענו עורכי היום הזה, כי לא הצליחו למצוא את אורי דן עצמו כדי לקבל את תגובתו.

היתה זו הודעה מורה. שכן שעה קלה קודם לכן רואייין אורי דן בשידור חי ב"גלי צה"ל. באותו בוקר פגש כתב קולי-ישראל את אורי דן, ביקש ממנו להגיב על הפרשה. השיב אורי דן: "אמנם הרוסים עוד לא הגיעו לכאן, אבל אנחנו חיים כבר במישטר בולשביקי. יחד עם זאת איני מוכן לכסור עדיין הודאות בנוסח משפטי סיניאבסקי ודניאל". מובן שקול-ישראל לא שידר תגובה זו.

"**לשרוף את הבית יחד עם ה"פוששים"**. הניסיון המאורגן להטיל דו-פה במהימנותו של אורי דן כתוצאה מאותו פירסום בשטרן, נראה מוזר ביותר. שכן היה זה אורי דן, שפירסם בחורף '68, בעת שמוטי הוד ביקר בפאריס, ראיון עם מפקד חיל-האוויר בשבוועון הצרפתי פאריז-מאטש, שזכה להדים בינלאומיים. בשנים בהם שימש ככתבו הצבאי של מערב, יצר אורי דן מגעים אישיים עם מפקדי צה"ל הבכ-רים, הפך בן בית בבתיהם.

כיום משמש אורי דן לא רק כסופר מערב, אלא גם ככתב הישראלי של ה-שטרן, הפאריז-מאטש ותחנת רדיו לוכסמי-בורג. מהתחנות המבוקשות ביותר באירופה המערבית. יחד עם זאת הוא משמש גם כמארח בישראל לכל אותם אישים ש"גופי ההסברה הרשמיים אינם יודעים כר-צד לדאוג להם.

היה זה הוא שהפגיש את פיטר טאוונסנד, (המשך בעמוד 20)

י ש ו ע ה

בפרסום האחרון שלי טענתי כי מקור המבוכ הנורא הזה שנתון בו העולם של היום נעוץ בטבע האדם. אמרתי שהאדם מעוות עד כדי שהרע הוא לו כעין טבע שני. אין בדברי אלו משום חידוש. לא רק שהתנ"ך — בעיקר התורה — אומר כך, אלא שהללו הנקראים „סופרים מודרניים", גם הם מדברים באותה לשון. גם הם מודים בכך שהאדם, כפי שהוא היום, איננו יכול להושיע לעצמו.

קראו את ספרו של אלברט קמיי, „הדבר", ותמצאו את עצמכם בסופו של אותו ספר עומדים בפני מצב חסר-כל-מוצא: הדבר הזה הוא חלק בלתי-פרד מן החוויה האנושית. אין פתרון לסבל, יש רק לשאת אותו. האדם כבול, הלש, מבלי היכולת להושיע לעצמו. קראו את ספריו של דוסטויבסקי, „החטא ועונשו" למשל, וראו אדם המנסה למצוא חיים על-ידי איזשהו מעשה חדש-פעמי, מעשה שיתן כוון לחייו ול„למה ומדוע" למעשיו האחרים, וראו את אותו אומלל נרדף על-ידי הרצח שביצע. לכו להצגה „מחכים לגודו" וראו את האבסורד שבתקווה האנושית שמה ימצא בכל-זאת פשר לחיים, שכן, באדם בכלל קיים אותו גודו — הוא לא יבוא (לדעת בקט, מחבר המחזה). עיינו בכתביו של סרטור וראו את חוסר-האונים של אדם גדול זה כאשר הוא מנסה למצוא כוון מחייב, תכלית שיש בה משום הצדקה לקיום האנושי. שמעו את סימון דה בובואר מעידה: „לו רק העשרתי את הארץ, לו רק ילדתי... מה? גבעה? טיל? קיימתי את כל הבטחותי ובכל זאת... אני רואה עתה — כנדהמת — עד כמה חייתי באשליה".

אלו הם נביאי הדור האומר, „אכלו ושתו, שמתו והוללו — בכל אמצעי שיתכן משגת — שכן מחר נמות". אלו הם נביאיהם, מוריהם-העוורים והנבוכים של דור אחוז-שקר זה.

את השלווה לא נמצא על-ידי שנתעמק בחיי הוללות, או שנברח מן המציאות המרה בעזרת מין, סמים, שכרות, מוסיקה, אמנות, או כל אמצעי-בריהה אחר. גם לא בכך שנתמסר לפתרון בעיות ההווה בלבד (אם זה המלחמה בה אנו נתונים, הצינונות או אנטי-הצינונות, סוציאליזם או שמאל חדש, עם כל החיובי שבאלו).

את השלווה — את החיים — נמצא כאשר יהיה בנו האומץ להכיר בצורך שלנו למישהו מבחוץ, להתערבות חוץ-אנושית, התערבות אלוהית. וכפי שאני חוזר ואומר, התערבות כזו ישנה. אלוהים ממש התערב בעושה בעולם: הוא שלח משיח — משיח שאמנם נדחה על-ידי העולם, כולל עם ישראל — אבל בכל זאת זה אשר יכיל להושיע. ואני, יחד עם אלפי ומאות-אלפי חברי בכל העולם, מעידים לכך. הוא יכיל להושיע. הוא נותן טעם לחיים. הוא נוטע תכלית-שלי-ממש. ישוע מנצרת איננו אותו חלוש הצלוב על עץ, הוא איננו אבי-האפיפיורות המתבססת בעושר ברומא, הוא איננו אבי הדמגוגיה בבלאסט, ואף איננו נביא-השקר, כפי שסופר לנו עליו. הוא משיח בן-דוד, מלך ישראל.

ירובעל

מכתבים ייעוץ: ת.ד. 2234, רמת-גן

ו י ק י
תתקשרי עם
יהודה

בעיות ולבטים בחיי המין
מאת
הד"ר מרדכי זידמן
הוצאת רשפים
להשיג בחנויות הספרים הגדולות

אופנת „הגואל" חולצות לגבר, לנוער ולאשה
אקריקו, דקרונ, דיאוקן, פרלון וטטרון — גם לפי הזמנה
תלאביב, רחוב ישראל נגארה 9, מאחורי קולנוע אלנבי
טלפון המען: 235763

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תלאביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאדואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תלאביב, רח' טין 6 • גלופות: בינקוגרסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.